

Sázava 5. - 7. května 2017

Účast: Honza A., Pavel a Helča s Kájou a Pájou, Ríša s Kiki, Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Karel J. a Simča, Karel H. a Eva, Jana N., Maré a Marta, Lenka Z. a Martin Š., Prcek, Ňumen, Katka N. a přítel, Gába, Jenda, Pína a Tereza, Jirka, Robert, Radka a Petr, Ondra a Veronika S., Alena J. a Honza, Tomáš s Pětou, Jana M. a kamarádka

Pátek 5. května 2017 (příjezd do Týnce nad Sázavou): Čím více se blížila první letošní vodácká akce, tradiční květnová Sázava, tím nejasnější se pro nás stávala odpověď na otázku, jak to vlastně tentokrát dopadne. Předchozí roky byly totiž spíše suché, avšak letošní jaro krmilo Sázavu přívaly dešťů tak, že její hladina se pohybovala kolem hranice, kdy už podmínky pro její splutí na peřejnatém úseku mezi Týncem a Pikovicemi začínaly být pro otevřené kánoe nevhodné. A když už konečně v posledním týdnu začala alespoň trochu klesat, pustili do ní vodohospodáři z přehrady Švihov (Želivka) několik kubíků navíc a ještě do toho zapršelo. K tomu všemu katastrofychtivá média vyhrožovala, jak že bude o víkendu hnusně, zima, déšť, žraločí tornádo, nálet kobylek, útok mutantních krokodlaků z bažin, zkrátka chtěla nás pořádně sprudit, jak to umí jen ona. No, několik původně nahlášených účastníků sice svoji účast možná i proto odpískalo, ale ostatní našťastí nemohlo nic zastavit.

A tak jsme začali v páteční podvečer postupně přijíždět auty do kempu v Týnci nad Sázavou. Jako první Honza A. a po něm pak Pavel a Helča s Pájou, Ríša s Kiki, Vilda se Štěpánem, Karel J. a Simča, Karel H. a Eva, Maré a Marta, Prcek a vlakem ještě Lenka a Martin Š. Na večerní návštěvu od miminka přijela i Jana N. a z nedaleké chaty přišli také Ňumen se ségrou Katkou a jejím přítelem.

Protože vody bylo opravdu hodně, byl Pavel, coby organizátor, rád, když mu Martin Sopr ze Sázava-tour nabídl za cenu plastovek zapůjčení nafukovacích barak. K nim pro Ríšu s Kiki a Karla H. a Evu přiobjednal ještě raft.

Postavili jsme stany v téměř prázdném kempu a pak zašli na pivko a kafčo do sezení u blízkého bistrobusu. Povíдали jsme, něco snědli a popíjeli. Mezitím dorazili ještě Jenda, Gába a Kája, čímž uzavřeli dnešní sestavu.

Později jsme se přesunuli do Náklí, kde jsme byli šokováni ztrátou poslední týnecké jistoty. Jaryn, alias pán v modrém tričku, byl totiž po operaci, a tak se odebral do důchodu a hospodu přenechal novému personálu. I lokál prošel přestavbou, kukaň byla nahrazena otevřeným výčepem, takže to tu najednou vypadalo mnohem větší, ale jinak to tu bylo pořád stejné jako každý rok touto dobou, v televizi hokej (MS; Kanada - ČR 4:1), pivo a tak. Po hokeji nám zahrál Š.M.A.K., vypili jsme nějaká ta pivka a panáčky a hned bylo dobře...

Sobota 6. května 2017 (Poříčí nad Sázavou – Týnec nad Sázavou; 10,9 km): Ráno bylo ještě zataženo, ale během dopoledne se vyjasnilo a v poledne se nad našimi hlavami plnou silou rozzářilo sluníčko, takže nás pak po celou plavbu těšilo krásné, doslova letní počasí. Dopoledne přijeli ještě Terka, Jirka a Robert, mezitímco Vilda se Štěpánem a Pavel převezli naše tři kánoe do Poříčí, kde je zamknuli řetězem ke stromu na levobřežním place za mostem přes řeku, odkud vždy vyplouváme. Poté se vrátili auty za ostatními do Týnce a společně jsme pak zamířili na nádraží, protože v 11:38 nám měl dle jízdního řádu jet vlak do Poříčí.

Měli jsme to tak tak, takže jsme museli i přidat do kroku, aby nám železný oř náhodou neujel. Jenomže, když jsme se lehce zadýchaní shromáždili na peróně, zahlásili nádražním rozhlasem

zpoždění 40 minut. Pfff! No, alespoň že se po chvíli ukázalo, že to zpoždění 40 minut je na příjezdu, zatímco na odjezdu to bylo přijatelnějších 25 minut.

Poté, co jsme během asi čtvrthodinky dojeli do Poříčí a vyzvedli na nádraží Pínu, který spolu s Prckem dnes tvořil pozemní posádku, sešli jsme k řece, kde už na nás čekal Martin S. s nachystanými a nafouknutými pěti barakami, jedním raftem a dvěma plastovkami. Dali jsme řeč, nachystali se, udělali nezbytné skupinové foto a s prosbou, ať nás netopí a je na nás hodná, odemkli klíčem jílem zkalenou Sázavu.

Ta valila úctyhodných 50 m³, na vodočtu v Nespekách vystoupala na 145 cm, a to bylo znamením toho, že to dnes safra poříčí. A pak již konečně vyplula naše flotila ve složení: v barakách: Martin Š. – Lenka, Maré – Marta, Jenda – Gába, Jirka – Robert a singlující Terka; v raftu: Ríša – Karel H. – Eva – Kika; v plastovkách: Pavel – Pája (tentokrát netradičně namísto ve Žlababě v oranžové Queen), singlující Helča v Tsunami, Karel J. – Simča, Honza A. – Kája a Vilda – Štěpán.

Hned na úvodním jezu v Městečku se ukázalo, že „vzducholodě“ byly za tohoto stavu vody dobrou volbou. Jez jsme sklouzli podél levého břehu po spádové desce, přes níž přetévalo dostatečné množství vody. Honza s Kájou projeli stejně jako ostatní v pohodě, ale do plastovky jim nateklo tolik vody, že se kus pod jezem stejně ponořili.

Hůř dopadla posádka žlutého plastáku, který tu zrovna plul s námi. Ten to pod jezem zalilo, a protože ani zadák ani háček nezabrali, aby odjeli, tak je pak váleček i pěkně semlel.

Jez Nespeky, o půldruhého kilometru dále, byl klidnější. V ostrém úhlu mezi vyzděnou navigací a šikmo posazeným jezem se vytvářela jakási proudnice, kterou jsme bezpečně sklouzli dolů. Jen raft unášený silným proudem málem ujel Evě, která se cítila bezpečnější na břehu. Alespoň pak odlovil barel jedné z cizích cvaklých lodí.

To již jsme ale, jako každý rok, zastavili na pravém břehu v místě, kde se do Sázavy vlévá Mokřanský potok. Vytáhli jsme loď na břeh a vydali se do nedaleké Staré hospody. Na zahrádce zahřívání sluníčkem jsme si pěkně nacpali pupičky, mj. kachničkou nebo kuřecími steaky. Pochopitelně jsme neopomenuli masnotu spláchnout pivkem, neboť to žaludku dělá náramně dobře.

Díky rychle proudící Sázavě jsme se pak rychle blížili Týnci, protože i na jindy jen zvolna či vůbec netekoucím úseku jsme tentokrát pluli svižným tempem.

V pozdním odpolední jsme zastavili u posledního jezu na naší dnešní trase, jímž byly Brodce. Šupna ve šlajsně vypadala nebezpečně. V místě jejího vústění z řeky vyčnívalo nad hladinu něco, co připomínalo kus plechu. Proto jsme loď většinou raději stáhli a jen asi dvě kánoe projely.

Po bližším ohledání pomocí pádla jsme nakonec zjistili, že se jedná u kus dřevěné konstrukce šupny, který zde držel, protože byl se zbytkem spojen gumovou rohoží. Když se na něj najelo lodí, ponořil se nazpět, takže nebyl asi vůbec nebezpečný.

Jirka s Robem, kteří zastavili u pravého břehu, zde ještě tahali z řeky jednoho cvaklého Lojzu, který se díky silnému proudu vůbec nebyl schopný dostat z vody.

Také Kája s Honzou si nedali říci a sklouzli si jez uprostřed řeky po spádovce. Pochopitelně je opět Sázava vydatně zalila, takže se dnes vykoupani podruhé. Zjevně se jednalo o trest od vodníka Kabourka za to, že Honza večer tvrdošijně odmítal baraku a trval na plastovce.

Brzy poté jsme konečně dopluli do kempu. Zde již na nás čekaly některé dnešní posily a další ještě přijely později: Věra a Natálka, Radka a Petr, Tomáš a Pěťa, Alena a Honza, Ondra a Veronika, Jana M. a kamarádka, znovu také přišli na návštěvu Něumen a Katka s přítelem. Naopak domů odjeli Karel a Simča.

Dříví jsme koupili již včera a dnes jsme konečně zapálili ohýnek. Vedle něj makal i Tomášův gril, na kterém se do stavu totální požitelnosti grilovaly buřty, klobásy, zelenina a sýry.

Buřty jsme si opekli i na ohni. No a k pití si zase nosili pivko z Náklí a z bistrobusu a také přišla řada na nějaké ty lahvinky.

Maré s Honzou a Tomášem králi na kytary a banjo, takže se k nám začali stahovat i nějací další vodáci z okolí. V jednu chvíli Honza A. začal něco usilovně hledat na zemi.

„Co je, ztratil si snubní prstýnek?“ zeptal se ho Maré, ale dostalo se mu odpovědi: „Ne, já ztratil něco mnohem důležitějšího. Prstýnek k banju.“

Jak už to tak bývá, zábava se protáhla hodně dlouho, pro nejvytrvalejší jedince až někdy do svítání...

Neděle 7. května 2017 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Vstávání po včerejší

pařbě se ne úplně všem podařilo, jak by bylo třeba, takže plánovaný start v jedenáct hodin nevyšel, a proto jsme se v lehce obměněné a doplněné sestavě vydali vstříc dnešnímu dobrodružství až v poledne. Díky tomu jsme alespoň stihli sbalit si stany a bagáž. Voda sice lehce poklesla na asi 130 cm a 42 m³ v Nespekách, to však byl stav, kterým jsme se zde již mnoho let neměli možnost těšit. Po pravdě řečeno v nás vyvolával i jisté obavy nebo minimálně respekt, což vůbec nemohlo být na škodu.

Oproti včerejšku se složení posádek plavidel naší flotily změnilo v tom, že se s námi dnes neplavili Karel J. se Simčou a také posádka raftu: Ríša s Kikou, Karel H. a Eva. Pro jejich plavidla si Martin S. přijel již dopoledne. Naopak do kánoe Terky přibyl Prcek a přidaly se k nám dva rafty půjčené v BiSportu s posádkami Tomáš – Pěťa – Ondra – Veronika S. (a psi); Petr – Radka – Honza – Alena J.

Ríša s Kikou a později i Jana M. s kamarádkou odjeli domů, zatímco ostatní suchozemci (Věra, Natálka, Karel H., Eva a Pína) se vydali na výlet, při kterém nás doprovázeli po břehu a mávali nám, aby nás povzbudili. Opět vysvitlo sluníčko, a proto i když trochu foukalo, blahořečili jsme Šůvinčiným kouzlům.

První jez v Týnci jsme sklouzli po spádové desce u pravého břehu a bez obtíží jsme zdolali šlajsnou nedlouho poté i Podělusy. Sázava zkalená do barvy cikorky s mlékem valila, a tak nás unášela rychle vpřed.

A to se již před námi objevily kontury třetího jezu, jímž byl Brejlov. Helča zrovna v tu chvíli plula v čele naší flotily, proto zamířila ke šlajsně s úmyslem zastavit na malém ostrůvku napravo od pravé kozy, aby odtud obhlédla šlajsnu a dala ostatní případně vědět, kdyby zde hrozilo nějaké nebezpečí. Najela sice špicí na onen ostrůvek, jenže vodní masa tlačící se do propusti byla tak silná, že ji strhla zpět, otočila a poslala zádí napřed do šlajсны. Ostatním, kteří to ze vzdálenosti asi sto metrů sledovali, v tu chvíli zatrnulo, protože neměli žádnou možnost jí v této překerní situaci jakkoliv pomoci. Brzy však ustarané výrazy na jejich tvářích vystřídalý úsměvy. Důvodem byl Helčín vysoký klobouk. Když totiž spatřili, jak se za vodním horizontem vynořil Helčín „tovární komín“, bylo jasné, že jez úspěšně splula.

„Co ta neudělá, aby se dostala na stránky kroniky,“ poznamenal jen flegmaticky Pavel. Poněkud méně příjemnější způsob, jak si pro sebe získat několik řádek, zvolili Maré s Martou, kteří se po průjezdu šlajsnou na rozdíl od ostatních práskli, takže je čekala koupel v pouhých 11 °C teplé, vlastně studené, vodě.

Šlajsnou uprostřed vysokého jezu jsme spluli i Kaňov, kde pro změnu Štěpán při krátké zastávce u místního bufetu zapomněl vestu, což jsme zjistili až asi o půl kilometru níž, tak jsme pro ni poslali pozemní „diváckou“ skupinu, která na nás předtím mávala z Krhanického mostu.

To jsme již vpluli do nejobtížnějšího a zároveň nejkrásnějšího a nejvíce adrenalinového úseku, kde byly jezy střídány dlouhými dvojkovými (WW II) peřejemi. První peřej nás přivedla ke stupínku Krhanice. Oč nižší ve srovnání s ostatními jezy byl, o to větší vlny pod ním se na nás valily. Podobně to vypadalo na Pěnkavě, kde se podařilo prásknout se Kájovi

s Honzou A. V plastovce je zalila voda a pak už neměli šanci. Silný proud je pěkně pomlel o kameny pod jezem, naštěstí ale před další peřejí byl asi stometrový klidnější úsek, kde se jim podařilo vyložit loď a sebe.

A pak následovala pěkná, dva a půl kilometru dlouhá peřej, kde naše plavidla poskakovala po pěkných vysokých a dlouhých kousavých vlnách. Díky vysokému stavu vody ale byla většina jindy cvaknutím hrozících kamenů schována hluboko pod hladinou, takže když člověk neudělal vyloženě chybu, byla plavba svým způsobem méně nebezpečná. Přeci jen ale občas vykukovaly nízko nad hladinu špičky kamenů, a tam bylo třeba být obzvlášť obezřetný.

Poslední jez před Kamenným Přívozem, [Lesní](#), nám Martin S. doporučil splouvat podél levého břehu. Dbalí této rady, jsme tak učinili a bezpečně propluli, stejně tak další následující dlouhou peřej.

Ve tři hodiny jsme dopluli do Kamenného Přívozu, kde jsme zastavili na pravém břehu před jezem a vydali se do hospody na oběd. Většina z nás zamířila do Vemenáče, kde se nakrmila mj. gulášem, smažáky či kuřecími steaky, zbytek zůstal U Horů, nedaleko lodí vytažených na břeh. Volba B se ukázala méně šťastnou, k čemuž přispěla i neochotná Máňa, co zde obsluhovala. Ta nosila jídla jen po dvou talířích a na hladové pohledy dotčeně reagovala slovy: „Jsem snad nějaká chobotnice?“

Poté, co jsme se rozloučili s Karlem H. a Evou odjíždějícími domů, vydali jsme se na další plavbu. A hned na [jezu v Kameňáku](#) Kája s Honzou A. nevědomky nachystali slušnou past, když do něj najeli špatně zprava přes kamenitou hráz následování skupinkou barak a také nějakou pálavou, co zde beznadějně uvázla na kamenech.

Spodní část dnešní trasy již byla relativně pohodová. Po sklouznutí [Žampachu](#) jsme se plavili až do Pikovic pěknými peřejkami klikaticími se v hlubokém údolí pod Medníkem. Proud nás tentokrát donesl až do kempu, kde již na nás a na loď čekal Martin S.

Vlak v 17:15 jsme bohužel nestihli, a tak jsme se vrátili do Týnce až tím, co jel o hodinu a půl později. V Týnci jsme se pak postupně rozloučili a rozjeli se domů, a jen pár jedinců ještě chvíli posedělo u ohýnku...